

Fallet med den blåslagne banditen

Sten Falk får besök på sitt kontor av Kurre Kofot, traktens mest kända kassaskåpbrytare. Vad kan en brottsling vilja Falk?

Detektiven tog försiktigt av skalet på den prickiga bananen. Den hade mjuknat och var nästan svart, och balanserade i sin mosighet. Då det ringde på kontorsdörren ryckte Sten Falk till, så frukten föll ned i hans knä. Han torkade snabb som en vessla av sina byxor med Morgonbladets seriesida och öppnade dörren.

Utanför stod en av stadens kända kassaskåpstjuvar, Kurre Kofot, och såg nervös ut.

– Tjena, Falken! Får man komma in?

– Stig på, du!

Kurre tog av sig kepsen, bockade, och visade en magnifik rödlila bula av knytnävsstorlek. Sen tog han av sig solbrillorna, och under dem såg Falk två igenmurade grisögon.

– Aj, aj, aj, du, sa Falk medlidsamt.

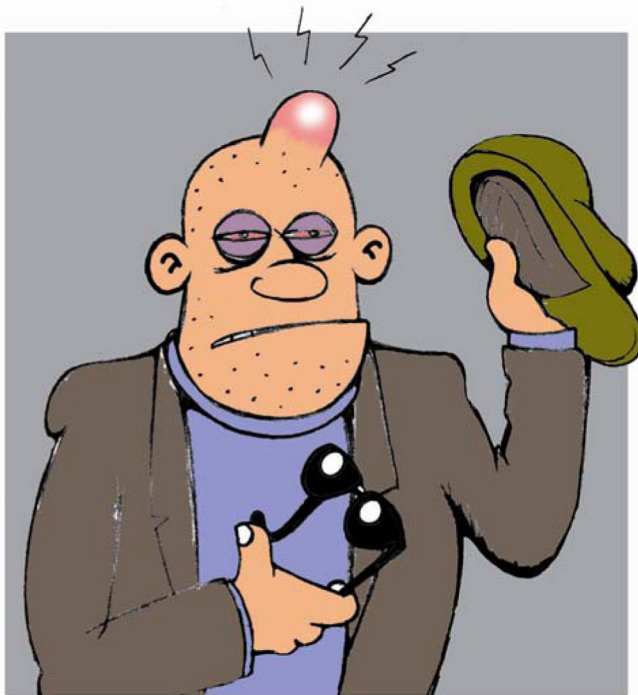
– Just det, sa Kurre. Det gör ruskigt ont.

Sten Falk öppnade kylskåpet och tog fram tre iskalla skivor rimmat fläsk, som han placerade på Kurres svullnader för att lindra skadan.

– Misshandel, alltså. Med nåt trubbigt. Och du vågar inte gå till polisen, förstås. Vem slog dej?

– John-Erik Silver, inbrottstjuven. Fast han påstår att jag trillade i trappen utanför hans kvart. Vi drack en del kalasmust under pokerliret i går kväll. Fick en smäll i bakhuvet, när jag vände mej om efter snusdosan. Han måste blivit arg för jag vunnit, å dängt han mej i knoppen, så han kunde ta tillbaka slantarna sen.

– Ta det lugnt, Kurre! Jag ska snacka med Silver.

John-Erik Silver, en av stans kända småtjuvar, hade sluppit fängelse för sina senaste brott. Han hade i stället fått en så kallad "elektronisk fotboja", som gjorde det omöjligt för honom att gå utanför sin lilla etta med kokvrå. Om han försökte, tjöt en larmsignal på polisstationen

direkt. Hans lufsiga kompisar kom och gav honom kalasmust och mat. Men nu satt Falk i hans lya.

– Har du slagit Kurre Kofot i skallen? frågade detektiven, och stirrade stint på Silver.

– Närå, han bara ramla, liksom.

– Tror jag inte på. Vad slog du honom med?

– Jag har inte slagit honom! Hörru Falken, lyssna...här sitter man instängd i sitt eget hem och kan inte annat. Polisen har redan kollat kvarten. Här finns inga tillhyggen, seru ju själv! Och Kurre trilla i trappen, där ligger säkert hans slantar också, om inte tanten städat upp dem.

Falk såg sig omkring. Nej, det fanns faktiskt ingenting att slåss med i det lilla kyffet. Silver hade varken brödkavel eller pannor. Men det luktade gott ifrån den lilla bänkspisen.

– Jag har en kyckling på gång. Currykryddad i folieform. Den har varit fryst, men smakar säkert som färsk. Vill du ha lite krubb?

Ett kurrande från Falks mage var tillräckligt svar på frågan.

Efter måltiden bestämde sig detektiven för att lägga ned fallet, i brist på bevis. Inga mynt låg i trappen, och hade de gjort det, kunde ju i så fall någon annan tagit dem. Men Silver hade lustigt nog bjudit på mat. Det var inte särskilt vanligt med en generös tjuv. Falk grunnade på saken.

Var inte Silver skyldig till misshandeln i alla fall? Eller hade Kurre verkligen trillat? Vad hade Silver i så fall använt för hårt och trubbigt föremål? Inget sådant fanns ju i lägenheten.

När han stod på spårvagnen och petade tänderna med biljetten kom han på lösningen!

Kan du också lista ut gåtan? En ledtråd finns i historiens början...

Lösning: John-Erik Silver hade slagit Kurre Kofot i skallen med den frysta kycklingen och tagit tillbaka pokervinsten. Sen hade han tinat upp fågeln och bjudit Falk dagen efter, som nöjd åt upp bevismaterialet.